

Baróthy Borbála

Piper

1. Fejezet

Kibámultam a szobám ablakán, ahol ugyanaz a látvány fogadott, mint bármelyik másik nap. A hatalmas fenyő az ablakom előtt, körülötte pedig olyan vastag köd, hogy szinte kísértést éreztem rá, hogy fogjak egy kést, és kinyúlva az ablakon, megpróbáljam kettévágni. Ősz volt. A levelek többsége már besárgult, vagy barnás árnyalatot kezdett öltetni. Fornwall, azok közé a kisvárosok közé tartozott, ahol évközben a lakosságon kívül egy lélek sem teszi be a lábát, nyáron azonban előzőnlük a turisták. Amiatt a hatalmas édesvízi tó miatt van, aminek egyes részein gyönyörű, lagúnaszerű mélyedések találhatóak, amik a fürdőzők és a természetfotósok kedvencei. Lent, a városban legalább nyáron és tavasszal szép idő volt. Mi azonban egy kisebbfajta hegy tetején éltünk. Vagy egy nagyobb fajta domb tetején. Ahogy tetszik. Az erdő mellett. Különös módon, az év szinte minden napján köd vette körül az erdőt és a házukat. Néha sűrűbb, néha kevésbé, de mindig ott volt. Igazság szerint, szerettem a faházunkat. Aprónak és unalmasnak tűnt kívülről, amolyan sima erdei kunyhónak. Ám ha belépett az ember, úgy érezte magát, hogy egy erdei manó és egy tündér közös

lakásában van vendégségben. Nem is beszélve arról a rengeteg szobáról, ami helyet kapott szerény otthonunkban. Három emeletes volt a ház. A legalsó szintre azonban csak a kerten keresztül, egy külön lépcsőn és bejáraton át lehetett csak bejutni. Nem igen jártam oda le. Az öt szoba közül, a legtöbbet kacattartónak használtuk, meg a kerti gépek és eszközök tárolására. Meg ott volt még a nagymamám szobája, ahova olyan dolgokat rakott, amire már nem volt szüksége, ám nem akarta kidobni. Legalábbis én így tudom. Mindig be van zárva, de valahányszor rákérdeztem, hogy mi van benne, ugyanazt a választ kaptam: régi bútorok. Annyira pedig nem hajtott a kíváncsiság, hogy megtudjam milyen bútorok is vannak abban, hogy föltörjem a zárat, vagy ellopjam nagymama kulcsát. Nem nagyon izgatott pár poros szekrény. Becsuktam a naplóm, és visszattem az ágyam alá. Lementem a lépcsőn, közben a kezem végig csúsztattam a fa korláton.

– Piper, ideadnád kérlek, a mezei juhar tápoldatát?
– kérdezte a nagymamám, szemeit le sem véve az előtte, egy cserépben álló, narancssárga levelű bonsai fácskáról.

– Persze. – feleltem, és odamentem a növényes szekrényhez. A „növényes szekrény”, egy hatalmas, sok-sok polcos bútordarab volt, ami rogyásig tele volt pakolva tápoldatokkal, növényvédő szerekkel, magvakkal és minden ilyesmivel.

– Na. Ez is megvan. – állt föl nagy, és boldogan, csípőre tett kézzel nézett rám. A nagymamám hihetlenül jól tartotta magát. Egykor napszőke haja már

megfakult ugyan, és sok-sok ősz hajszál tarkította, a vonásai még mindig szépek voltak, zöld szeme még mindig ragyogott, és sokkal sportosabb és energikusabb volt, mint egy pár korombeli. A ráncok pedig még nem igazán érték utol. Csak a szemei sarkában látszottak, és a nevető ráncok mélyültek el igazán. Gondolom ezek miatt volt, hogy nem is egyszer néztek az anyukámnak. Aki egyébként nagyon hasonlított rá. Legalábbis a képen, amit nagyfi adott a szüleimről, ezt láttam. Pontosabban a szüleimről és a bátyámról. Autóbalesetben haltak meg. Elvileg. Gyakorlatilag fogalmam sincs. Nem voltam a kocsiban, nagyfi azt mesélte, hogy egy üzleti útra indultak, engem pedig itt hagytak nála, mert a szüleimnek nem lett volna ideje velem foglalkozni. Még beszélni se beszéltem. Emlékképeim pedig nincsenek róluk. Az azonban sosem volt világos, hogy a bátyám, Vasile, miért tartott velük. Miért nem maradt velem meg a nagyfival? Erre a kérdésre pedig azt a választ kaptam, hogy: „Ez családi vállalkozás volt Piper. Apád helyét Vasile vette volna át. Sokat kellett tanulnia, ezért ment velük.” És hogy mi is volt az a bizonyos családi vállalkozás? Ohh, hát azt én is nagyon szeretném tudni. Ilyenkor azonban, jött az üveges tekintet és a „Kérlek, ne beszéljünk erről” szöveg. És hát mit is tehettem volna? Hisz, nagyfi ismerte és szerette őket. Én nem ismertem őket. Neki sokkal nehezebb volt a veszteség, mint nekem. Hiszen... én nem is tudtam, hogy mit veszítetek el.

– Kérsz egy teát? – kérdezte nagyfi, én pedig bólintottam. Nagyfi szerint mindenre a tea a megoldás.

Szomorú vagy? Igyál egy gyümölcssteát. Hasi fájdalmak gyötörnek? Van egy remek tea-recept erre! Nem megy a matek? Készíték neked egy finom teát, attól majd biztosan jobban megy majd. A vicc az volt, hogy a legtöbb esetben tényleg bejött. De gondolom ez annak is köszönhető, hogy így lettem nevelve. Gyógynövények és az ezotéria világában. A konyhánk úgy nézett ki, mintha nagy egy varázsital kifejlesztésén ügyködne. Fűszerek és növények lógtak le a falról, barna madzaggal összekötözve. Minden külön üvegcsében és dobozban volt tárolva és minden fel volt címkézve. Ha nem lett volna tévénk, telefonunk és a laptopom, úgy tűnne, mintha egy századdal le lennénk maradvá. Ám meg voltak ennek is az előnyei. Itt mindig nyugodt voltam. A házban mindig tea és fűszer illat terjengett. Mindenhol termések voltak tálakra rakva. Mindenféle termés, éppen, amit a nagy aznap összegyűjtött. Volt egy „könyvtár szobánk” az emeleten, ami régebbnél régebbi könyvekkel volt tele, ám én rengeteg időmet töltöttem ott, mert nagyon érdekesnek találtam őket. Mind az ezotériáról vagy a gyógynövényekről szóltak. Hát mit mondhatnék? A nagy nevelt fel. A kandallónk előtt Rozmaring gömbölyödött össze. Mellette pedig, Tacca nyújtózott el a szőnyegen. Rozmaring, az alig egy éves boxer kutya, meglepően jól kijött, a mi kis hercegnőnkkel. Tacca, a fekete cica, habár különböző viselkedésileg a legtöbb macskától, azért benne is megvolt az a jellegzetes „cica modor”. Tacca egyébként a fekete denevérvirágról lett elnevezve. Mert hogy a Fekete Denevérvirág becsületes neve Tacca